

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 maja 2017 roku w sprawie z powództwa (...) Akademii (...) w Ł. przeciwko A. F. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy a mianowicie:

a) art. 233 §1 k.p.c. w związku z art. 245 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie – zaniechanie obowiązku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, które wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego myślenia, przejawiające się brakiem wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie, tj. z pominięciem dowodu z Umowy z dnia 30 października 2013 r. zawartą pomiędzy Społeczną Akademią (...) a A. F., której postanowienie §7 ust. 2 stanowi o obowiązku wniesienia opłaty za świadczone usługi edukacyjne pomimo nieuczestniczenia w zajęciach;

b) art. 233 §1 k.p.c. w związku z art. 245 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie – zaniechanie obowiązku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, które wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego myślenia, przejawiające się wyprowadzeniem z materiału dowodowego wniosków z niego nie wynikających, tj. z ustalonych faktów, że pismem z dnia 20 października 2014 r. pozwany nie dokonał uznania niewłaściwego długu i tym samym nie nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia;

c) art. 232 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, przejawiające się uznaniem, że powód nie udowodnił zasadności dochodzonego roszczenia poprzez przedstawienie środków dowodowych w postaci Umowy z dnia 30 października 2013 r. oraz pisma pozwanego z dnia 20 października 2014 r.;

d) art. 98 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co stanowi konsekwencje błędnego rozstrzygnięcia co do istoty sprawy;

1. naruszenie prawa materialnego tj.:

a) art. 123 §1 pkt. 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie, mimo że w przedmiotowym stanie faktycznym zachodziły przesłanki do zastosowania ww. przepisów albowiem pismem z dnia 20 października 2013 r. pozwany dokonał uznania długu istniejącego pomiędzy stronami;

b) art. 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. 2005 nr 164 poz. 1365) w związku z art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2014 poz. 1198) poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że termin przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powoda upłynął.

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości; ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania; zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu za postępowanie przed Sądem I instancji przez zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych od pozwanego na rzecz powoda i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Na przedpolu właściwych rozważań należy wskazać, że stosownie do dyspozycji art. 505¹³ § 2 k.p.c., niniejsze uzasadnienie ograniczono do wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia wraz z przytoczeniem przepisów prawa, jako że sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, a Sąd II instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia.

Wszystkie zarzuty podniesione w apelacji uznać natomiast należało za chybione.

Już na wstępie należy wskazać, iż Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie naruszył zasady zawartej w art. 233 § 1 k.p.c., który nakazuje, aby sąd oceniał wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd Rejonowy wydając wyrok wziął pod uwagę zebrane dowody i przeanalizował je, uzasadniając, jakie okoliczności uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Zdaniem Sądu Okręgowego ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena Sądu pierwszej instancji nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Należy podkreślić, iż tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W apelacji skarżący polemizuje jedynie z ustaleniami Sądu Rejonowego, przy czym ogranicza się do stwierdzenia, iż ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd była dowolna, albowiem dokonana została z pominięciem dowodu z Umowy z dnia

30 października 2013 roku zawartej pomiędzy Społeczną Akademią (...), a A. F., której postanowienie §7 ust. 2 stanowi o obowiązku wniesienia opłaty za świadczone usługi edukacyjne pomimo nieuczestniczenia w zajęciach. Tymczasem Sąd I instancji słusznie uznał, że po pierwsze umowa została załączona w nieczytelnej postaci, a po drugie nie miałyby ona bezpośredniego znaczenia dla rozstrzygnięcia, albowiem kwestie dotyczące wysokości naliczeń nie były przez pozwanego kwestionowane, który podważał jedynie zasadność roszczenia, podnosząc zarzut jego przedawnienia. Jak trafnie wskazał przy tym Sąd meriti, także do oceny zarzutu przedawnienia przedmiotowa umowa nie jest przydatna, albowiem niezbędne postanowienia zawiera czytelny regulamin.

Nieuzasadnione są także zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. oraz art. 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. 2005 nr 164 poz. 1365) w związku z art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2014 poz. 1198) poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, iż w niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia przez uznanie długu i w konsekwencji błędne przyjęcie, iż upłynął termin przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powoda.

Z powyższym stanowiskiem strony apelującej nie można się zgodzić. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji w zakresie w jakim wskazał, że oświadczenie pozwanego w piśmie z dnia 20 października 2014 roku można byłoby oceniać wyłącznie w kategoriach uznania niewłaściwego jednak w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie ma podstaw do uznania, że przedmiotowe oświadczenie z 20 października 2014 roku stanowiło niewłaściwe uznanie długu. Wskazać w tym miejscu należy, że sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi obawiać się upływu przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie powoduje przerwanie biegu przedawnienia, na skutek którego przedawnienie zaczyna biec na nowo. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 11 sierpnia 2011 r. (I CSK 703/10, LEX nr 898249). Zdaniem SN, uznanie jest więc przejawem lojalności dłużnika w stosunku do wierzyciela i zapobiega wytaczaniu

niepotrzebnych procesów. Sąd Najwyższy stwierdził również, że uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciążącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. Zatem przy ocenie, czy nastąpiło uznanie niewłaściwe długu należy stwierdzić, czy zachowanie dłużnika miało takie cechy, że rozsądnie oceniający sytuację wierzyciel mógł oczekiwać dobrowolnego świadczenia (M. P.-S., Uznanie długu, Wydawnictwo (...), Ł. 1995, s. 110), czy też sposób zachowania dłużnika nakazuje wystąpienie z żądaniem na drogę sądową, dla uniknięcia skutków ewentualnego przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy trafnie stwierdził, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak jest podstaw, by twierdzić, że przedmiotowe oświadczenie z 20 października 2014 roku mogło wywołać u powoda, który zawodowo prowadzi działalność w zakresie odpłatnego świadczenia usług edukacyjnych, jakieś usprawiedliwione oczekiwanie, które należałoby chronić kosztem niewątpliwie niezawodowego pozwanego. Sąd I instancji trafnie uznał, że nic w złożonym oświadczeniu nie wskazuje, że pozwany oświadczał, że zapłaci. Nie było też tak to oświadczenie odbierane – wręcz przeciwnie, reakcją na nie było skierowanie sprawy do windykacji. Powód wiedział zatem doskonale, że dobrowolna spłata nie nastąpi i konieczne jest wszczęcie postępowania zmierzającego do odzyskania wierzytelności. Brak było zatem podstaw do twierdzenia, że oświadczenie z 20 października 2014 roku wpłynęło na bieg terminu przedawnienia. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji prawidłowo oddalił w całości powództwo, uznając dochodzone pozwem roszczenie za przedawnione.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.